

23) Ooit

De tijd lijkt stil te hebben gestaan. Toch draaide de wereld gewoon door. In een roes gleed het dagelijks leven aan mij voorbij.

Alweer een aantal weken geleden sliep ik in m'n ouderlijk huis in mijn oude vertrouwde slaapkamertje waar de examen werkstukjes nog staan uitgestald en me herinneren aan mijn schooltijd op 't voortgezet onderwijs. Ook m'n zorgvuldig uitgeknipte tekeningen hangen er nog, mijn ABBA poster heeft al lange tijd plaats gemaakt voor een grote poster van de Spicegirls. Dit slaapkamertje heeft namelijk ook nog als logeerkamer voor alle vijf kleindochtertjes gediend die inmiddels allemaal zelf moeder zijn.

Achtentwintig nachtjes sliep ik daar. De eerste nacht wat onwennig maar het voelde snel alsof ik niet was weggeweest! De meeste nachten verliepen rustig.

Mijn lieve pappie en mammië tot steun zijn. Het gaf ons alle drie rust.

Nooit maakte ik van zo dichtbij mee om een dierbare tot 't einde bij te

staan. Een verdrietige maar zeker ook een waardevolle periode.

Omringd door de liefdevolle verzorging van mijn moeder, zijn drie kinderen en alle 'aanhang', kon mijn vadertje-lief het

leven loslaten in de kamer waar hij vijfentachtig jaar geleden ook het eerste levenslicht zag.

Zijn cirkel is rond.

De dag dat wij geheel naar zijn wens in besloten kring in zijn huisje aan de Zaan afscheid van hem namen was vervuld met liefde. We haalden met elkaar mooie en grappige herinneringen op, namen een gebakje bij de koffie, speelden zijn favoriete liedjes, draaiden een fotoserie met honderden foto's af op de televisie en aten met z'n allen de huisgemaakte soep van mijn moeder. De kist was door ons allen beschilderd en beschreven met vele uitspraken van hem. De bloemstukken waren door onszelf met liefde vervaardigd evenals de naamkaartjes die eraan bevestigd zaten.

Vreemd genoeg voelde deze dag voor ons toch als 'een dag met een gouden randje.'

Zijn favoriete nummers laat ik nu met enige regelmaat door ons huis schallen.

Dat helpt tegen het gemis! Maar

wanneer ik tijdens het scrollen door mijn foto's nog zoveel plaatjes tegenkom met mijn lieve vadertje voel ik een onbeschrijfbaar gevoel opborrelen dat als een vlijmscherp mes in mijn ziel boort. Die onwerkelijke doordringende gedachte: **NOOIT MEER...**

Op zo'n moment pak ik mijn agenda waarin ik een aantal laatste zinnen van mijn vader heb gekrabbeld omdat dit me helpt herinneren dat het goed is zo:

'Ik zat al in de verlenging van mijn leven hè?

Ik wil in de hoogste versnelling naar het einde en geen 86 worden!

Niet verdrietig zijn. Je bent mooier als je lacht.'

Ongeduldig veeg ik een ontsnapte traan weg en glimlach dapper.

‘Ja, ik weet het pap’, mompel ik in mezelf.

De dokter noemde het levensmoe.
En van ons allen kreeg je hiervoor het respect om dat te zijn.

En toch...

Onlangs kreeg ik antwoord op de brief die ik naar de bibliotheek stuurde. ‘Weet

u nog? En wat denkt u? Ik mocht een aantal exemplaren van mijn zelf geschreven boek ‘Vroeg of Laat’ opsturen!

Dus nu staat mijn boek in een paar grote bibliotheken door heel Nederland!’ Dat had ik u nog zo graag willen vertellen.

Bovendien was ik(‘oma Lies’) pas met kleine Nina naar het strand... wat had u van die foto’s en filmpjes genoten. Én

Evelien heeft een geel bandje gehaald met zwemles. Én Ronin vierde zijn zevende verjaardag. Hij glunderde van oor tot oor met zijn nieuwe Pokémon kaarten. Én Elynn gaat zo vrolijk naar school met haar nieuwe ‘brillie’.

Ik koester al die momentjes in mijn hart lieve dappere pap en dan zal ik ze met u delen want ...

Ooit zien wij elkaar weer!